

BİR ÇOCUK GÖRDÜM UZAKLARDA

İlker KURŞUNLUGİL

Bu akşamki yazının başlığı "Bir Çocuk Gördüm Uzaklarda".

Aslında Uzaklar, uzaktaki çocuklar, uzaktaki köyler yakın oluyor desteklerinizle...

Tıpkı "Anadolu'dan Bir Demet Çiçek" projesindeki uzaktan gelen çocuklarımız gibi, Kuzeydoğuda Sarp sınır kapısına yakın Kemalpaşa'dan; Güneydoğu'nun ucundan Hakkari'den, Güneyde sınıra yakın Mardin Kızıltepe Doyuran Köyünden, Kuzeyde Ordu'nun tepelerinden Korgan'dan, Aybastı'dan, Akkuş'dan... Daha önce belirttiğimiz gibi 20 okuldan birbirinden güzel 45 çocuk. Konsere gelebilenler şanslıydı, Hilal ve Betül'ün "şemmame" gösterisini görmeliydiniz. Sanırdık ki, Karadeniz'in çocukları şiveleriyle çok sevimli oluyor ve kimse onlar kadar olamaz... İşte Siirt Baykan Atabağı'ndan gelen bu minikler sempatikliğin sınırsız olduğunu gösterdiler. Elbette Kızıltepe'den gelen Derya'da Hilal ve Betül'ün yanında protokol de yerini

alıyordu... Kendimizi çok şanslı hissediyoruz, ve sizin sevginize hakkıyla aracılık yapmaya çalışıyoruz.

Gayretli öğretmenlerimizin yaptıklarını dinleyince, çocukları görünce; insanlığın geleceği için, ülkemiz için iyimser olmamıza bir sürü neden var diyoruz.

Yandaki resim de başka bir uzaktan çocuğa ulaşmış bir sevginin delili değil mi? Kars Arpaçay'dan Elif yıllardır yazıştığı gönüllümüz, yazarımız Sevim'le (S. Ak). İstanbul'a folklor gösterisi için gelmişler. Sevgi emekleilmek kuruluyor, ve çocukların gönlünde güzel bir yer tutuyor... İlker'in yazısı da bunu gayet güzel betimliyor... Gönüllülerimizin hakkı nasıl ödenir ki... Bu 5 günde atılan zaman emek ve sevginin dili olsa da, anlatsa... Burada liste vermek tüm gönüllüler için uzun sürebilir, ama sevgili Mehmet Ali, sevgili Eray'ı anmak gerekir, ama tüm gönüllülerimizin herbirini gördüğümüzde sevgileri gözlerinizi

dolduracak saflık ve güzellikte... Sevgili Sevim'e de, sevgili İlker'e de, tüm gönüllülerimize ve siz desteklerini esirgemeyenlere de teşekkürlerimizi sunuyoruz, saygılarımızla...

İLK YAR

Bir Çocuk Gördüm Uzaklarda

Son katıldığım projeden yaklaşık bir ay sonra tekrar mavi otobüsteyim. Bir buçuk yıldır bu projelere katılmanın verdiği tecrübe ve rahatlıkla oturuyorum koltuğuma.

Bu süre belki ilk zamanlardaki “Acaba nasıl olacak, faydalı olabilecek miyim?” gibi endişeleri gideriyor, ama hiçbir zaman yeni çocukların dünyasına girmenin heyecanını azaltmıyor.

Bu sefer ilk hedefimiz Bilecik Pazaryeri PİO. Akşam okula vardığımızda görüyorum ki çocuklar kendileri için ta Ankara’dan gelenleri merakla bekliyorlar. Önce meraklı bakışlar sonra zeka oyunlarının arasına sıkıştırılan sorularla ilk tanışma. Esas kaynaşma ertesi gün oluyor.

Etkinlikler, aralarda

oynanan oyunlar. Gelip elimizden tutan çocuklar.

Yaptığımız matematik etkinliğinde tüm çocuklara aynı hevesi aşlamaya çalışıyoruz: Matematik gereklidir ve eğlenceli olabilir. Etkinliğin başında matematiği zayıf olanlar suskun duruyorlar.

Ama dakikalar ilerleyip de matematiğin eğlenceli yanlarını gördükçe onlar da büyük bir istekle kaldırıyorlar parmaklarını. Sanırım

İlkyar’ın mucizelerinden biri de bu. Derste sus-pus oturmaya alışmış çocuklar bile tamam en etkinliklerin içine katıyorlar kendilerini. Bunda en büyük

etken, Prof. Dr. Vural Altın hocamızın dönüş yolunda söylediği gibi, “İlkyar gönüllülerinin hepsinde var olan empati yeteneği, yani sevecenlik, karşıdakini anlayabilmek.”

Gün içinde bazı çocukları daha fazla yakından tanıma şansınız oluyor. Bunlardan biri de 8.sınıflardan Ünzile’ydi benim için. O akşam otobüsle Polatlı’ya giderken

kafamda Sezen Aksu'nun aynı adlı şarkısının dönmesine sebep olan Ünzile. Nasıl diyordu şarkıda:

Ünzile insan dölü

On kardeş beşi ölü

Büyüdükçe un ufak

Ve gelir de görücü

İnci gibi dişi

Görücü bilir işi

Söğüdüm ağlar gider

Ve olur hatun kişi

Girmeden sekizine ergin oldu Ünzile

Hem çocuk hem de kadın on ikisinde ana

Bir gül gibi al ve narin

Bir su gibi saydam ve sakın

Susar kadın Ünzile

Yağmuru kim döküyor

Ünzile kaç koyun ediyor

Dayaktan uslanalı hiç bir şey sormuyor

Korkar durur gitmez köyün en son çitine

İnanır o sınırdaki dünyanın bittiğine

Ünzile insan dölü bilinmezlere gebe

Sırların mihnetini yükleyip de beline

Varmadan sekizine ergin oldu Ünzile

Hem kadın hem de çocuk on ikisinde ana

Bir gül gibi al ve narin

Bir su gibi saydam ve sakın

Susar kadın Ünzile

Ne mutlu ki, bu dramı yaşamıyor Ünzile. Yazgısı belki de buna benzeyebilecekken çalışıp didinerek, okumak için çırpınarak kaderini yeniden yazıyor. Girdiğimiz matematik etkinliğinde sorduğumuz tüm soruları doğru cevaplıyor. Teneffüste satranç oynuyor, masa tenisi oynuyor. Ve etrafına mutluluk saçıyor. Tüm gün neşeye parlayan yüzü yalnız bir kere gölgeleniyor Ünzile'nin. Akşam, sınıf 1., 2. ve 3.leri sahneye sırayla çağrılıp ödülleri verilirken adı geçmiyor çünkü. Hak ettiği halde ödül alamadığı için, arkadaşlarının arasında pek belli etmemeye çalışsa da, hayal kırıklığıyla oturuyor. Tam da o sırada okul kız 1.si olarak adı söylenip

sahneye çağrılınca yüzü aydınlanıyor Ünzile'nin. Belki de hayatında ilk kez bugün her şey mutlu sonla bitiyor.

Pazaryeri'nin o güzel çocuklarını ardımızda bırakıp gece yolculuğuyla Polatlı Hikmet Uluğbay PİO'ya varıyoruz. Otobüsten indiğimizde saat gece yarısını çoktan geçmiş. Çocuklar uyuyor. Bizler de yeterince dinlenebilmek için hemen yatıyoruz. Ertesi gün kahvaltı sırasında tanışıyoruz çocuklarla. Karşımda Serhat oturuyor. Üçüncü sınıfta Serhat. Daha bu yaşta tüm işlerini kendisi görmek zorunda. Paylaştığımız tabldot tepsisinde yumurtasını soyuyor, siyah zeytini dünyanın en güzel yemeğiymişçesine iştahla yiyor.

Kahvaltıdan sonra okulun bahçesinde çocuklarla dolaşırken Elif geliyor yanıma ve hiçbir şey söylemeden elimi tutuyor. Kim bilir ne kadar zamandır elinden tutulmadı? Yanında anasınıfında okuyan kardeşi Tuğrul var. "İkiniz de pansiyonda mı kalıyorsunuz?" diye soruyorum. "Hayır" diyor Elif, "ben pansiyonda kalıyorum, kardeşim evde." Sonra dönüp 300 metre ötedeki evini gösteriyor bana. Tuğrul'un da seneye, pansiyona yazdırılacağını. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama zaten Elif bir şey dememe gerek bırakmıyor. 300 metre ötedeki evine hasret yaşayan çocuk nasıl da gülüyor yüzüme. Elime daha bir sıkı sarılıyor, hayatında ilk kez karşılaştığı bir abiye sevgisini harcıyor... Ne tür sıkıntıların bu çocukları yatılı okula savurmakta olduğunu düşünüyorum.

Polatlı Hikmet Uluğbay PİO'daki program tamamlanıp otobüse biniyoruz. Kafamın içinde Sezen Aksu dönüyor yine. Bu sefer daha umutlu ama:

*Bir çocuk gördüm uzaklarda
Gözleri kederli hatta korkulu
Herşeye rağmen bir an gülümsedi çocuk
Sıcak sade ama biraz kuşkulu*

*Bir çocuk sevdim uzaklarda
Saniyordum ki onun özlemi de buydu
O ise bir bakışta beni örtülerimden
Yalnızca yalnızca duygularıyla soydu*

*Ben böyle yürek görmedim böyle sevgi
Şimdi çocuk büyümekte gün be gün
Bütün hüznüleri okşadı birer birer
Gizli bir ümide sarılarak biraz küskün*

*Bir çocuk sevdim uzaklarda
Biraz çocuk biraz ana biraz hiçti
Herkes ihtiyarlamakta sanki biraz üzgün
Dünyanın haline bakıp güldü geçti.*

Neden proje dönüşü yatağıma yattığımda, iyi şeyler yapmış olduğumu bilmenin huzuruyla uyuyamıyorum? İçimde derin bir sızıyla, yatağımanın içinde dönüp durmamın sebebi; o çocukları orada bırakıp dönmem mi, yoksa onları bu hale getiren şartların oluşmasında her T.C. vatandaşı kadar benim de doğrudan ya da dolaylı olarak payım olduğunu içten içe bilmem mi? Bu sorunun cevabını veremiyorum. Ama en azından gidip o çocuklara dokunmak; girdikleri her etkinliğin sonunda, okumaya gerçekten heveslendiklerini görmek; günün sonunda her birine, kendilerine ait olacak pırıl pırıl birer kitap hediye edebilmek benim tesellim oluyor. Ünzile'nin her türlü engele karşı gelip adım adım başarıya yürümesinde; Serhat'ın büyümüş de küçülmüş edasıyla işlerini görmesinde; Elif'in gülümsemesinde buluyorum teselli.

Bu çocukların hayatlarına bir günlüğüne de olsa girip, onlara dokunabildiğim için kendimi şanslı sayıyorum. Ve bu projelerin gerçekleşmesinde emeği olanlar geliyor aklıma: yaptıkları bağışlarla tüm bu mucizelerin gerçek kılınmasını sağlayan bağışçılarımız, projeye gelemeyecekleri halde saatlerce İlkyar deposunda çalışan gönüllü arkadaşlarımız ve mavi otobüse doluşup çocuklarla birebir o sevgiyi yaşayan bizler.

İlkyar'a maddi ve manevi her türlü desteği verenlere derin şükran ve saygılarımla...

İlker KURŞUNLUGİL

ODTÜ Endüstri Mühendisliği

[//ilkyar.org.tr](http://ilkyar.org.tr) ilkyar@ilkyar.org.tr

